

a že »úředníkům obecním a okresním, kteří odešli nebo odejdou na trvalý odpočinek... přísluší též nárok na drahotní a nákupní přídavky, jako v obdobných případech mají úředníci státní...«.

Z uvedeného znění a obsahu zákona sluší po názoru nss-u vyvoditi jednak, že zákon, mluví-li v nadpisu o přídavcích drahotních a dále pak o přídavcích drahotních a nákupních, nepřidrží se terminologie norem v době vydání zákona toho platných, jimiž úředníkům státním byly přiznány se zřetelem k drahotním poměrům válečným a poválečným pod rozmanitým označením mimořádné a dočasné přídavky; to patrně jest již z toho, že ony normy označení »přídavky nákupní« vůbec neznají. Jest tedy míti za to, že zákon č. 312 z r. 1920 nechtěl úředníkům samosprávným přiznati nárok jen na určité tou kterou normou pro státní úředníky zavedené přídavky, nýbrž, že užívaje výrazu »drahotní« a »drahotní a nákupní« přídavky, užil ho jako označení kolektivního zahrnujícího veškeré přídavky dočasné (»pokud — — se budou vypláceti státním úředníkům«), jichž se dostává státním úředníkům ať již pod jménem jakýmkoli proto, aby aspoň z části byly vyrovnány újmy způsobené nepříznivými poměry drahotními.

Pokud pak se týče tendence cit. zákona jest zcela patrné, že úmyslem jeho bylo úředníky samosprávné co do takových dočasných přídavek »drahotních« »postaviti na roveň« úředníkům státním, nikoli tedy jen poskytnouti jim nárok na některé určité přídavky úředníků státních. Tento výklad tendence zákona má oporu také v jednání parlamentním, jež předcházelo před jeho usnesením. Ve schůzi poslanecké sněmovny z 15. dubna 1920 (sten. prot. str. 4275) zpravodaj výslovně uvedl, že bylo třeba sáhnouti k jednotné úpravě drahotních přídavek, aby hmotné poměry samosprávných úředníků byly jednotně upraveny s úředníky státními a dále, že se zákonem tehdy projednávaným dávají samosprávným úředníkům tytéž drahotní přídavky jako státním úředníkům a to nejen aktivním, nýbrž i těm, kteří odešli neb odejdou na trvalý odpočinek.

Veškerými těmito úvahami dospěl nss k závěru, že žal. úřad, vysloviv nař. rozhodnutím, že ve smyslu zákona z 14. dubna 1920 č. 312 Sb. přísluší samosprávným úředníkům nárok také na ony přídavky, jež byly státním úředníkům poskytnuty pod jménem »nouzové výpomoci« zákonem z 25. listopadu 1920 č. 625 Sb. a zrušiv v souhlase s tím usnesení stěžující si osk, jímž Zdeňku W. jako pensionovanému okresnímu úředníku přídavek podle zákona naposled uvedeného byl odepřen, byl se zákonem č. 312 z r. 1920 zcela ve shodě.

Stížnost proti tomuto výroku směřující bylo tudíž zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 1947.

Policejní právo trestní: Je podstatnou vadou, nevyšetřil-li úřad — než odsoudil stranu proto, že neohlásila cestujícího u ní ubytovaného do 24 hodin podle nař. min. pro Slov. ze 14. září 1919 č. 146. — kterého dne a v kterou hodinu se cestující u ní ubytoval a kterého dne a v kterou hodinu byl policejně ohlášen.

(Nález ze dne 8. února 1923 č. 2227.)

Věc: Moric L. v Prešově proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě stran přestupku předpisů o ohlášení se k pobytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozsudkem policejního kapitána města Prešova ze dne 14. srpna 1921 č. — byl Mořic L. uznán vinným přestupkem nařízení min. pro Slov. ze dne 14. září 1919 č. 146 (6201 adm.), jehož se dopustil tím, že ubytoval dvě cizinky, aniž by je byl u policejního kapitána během zákonité doby ohlásil, a odsouzen proto k trestu peněžité pokuty 500 Kč, v případě nedobytnosti k trestu vězení 25 dnů.

Rozsudkem župana župy Šaryšské v Prešově byl k odvolání Mořice L. rozsudek stolice I. na základě jeho odůvodnění potvrzen.

Rozsudkem min. pro Slov. byl rozsudek stolice II. v neapelované části ponechán netknutým, v apelované části potvrzen z jeho důvodů.

Rozhoduje o stížnosti Mořicem L. do posléz uvedeného rozsudku na nss vznesené uvážil soud toto:

Žal. úřad založil své rozhodnutí stejně jako stolice první na předpokladu, že cizinky Iréna a Jólana F. odhlásily se dle svých cestovních pasů, za účelem návštěvy lázní Bardiovských vystavených, v Bardiově 9. srpna 1921, ubytovaly se u svého otce Mořice L. v P. a že ve lhůtě 24 hodin od jejich příchodu do P. nebyly ohlášeny u policejního úřadu v P. k pobytu.

St-1 namítá, že ohlášení příchodu jeho dcer se stalo k jeho poukazu v předepsané lhůtě.

Dle nařízení min. pro Slov. ze dne 14. září 1919 č. 146 byla obecní představenstva na Slovensku povinna vyhlásiti, že každý do obce nepříslušný cestující nebo jeho ubytovatel povinen jest po příchodu cestujícího během 24 hodin oznámiti u obecního představenstva cestujícího, jakož i účel jeho příchodu. V dalším odstavci prohlašuje se proměškání tohoto hlášení za přestupek.

K podstatným náležitostem skutkové povahy tohoto přestupku náleží tudíž, že nebyl oznámen cizinec a účel jeho příchodu do 24 hodin, čítaných od jeho příchodu, u obecního představenstva resp. u policejního kapitanátu měst s regulovaným magistrátem, ke kterým tehdy náležel P.

Pro úsudek, zda se hlášení ve smyslu cit. předpisu stalo včas, jest tedy rozhodnou doba (den a hodina) příchodu a doba hlášení tohoto příchodu u příslušného úřadu.

Dle správních spisů nebylo však vyšetřeno, kterého dne a v kterou hodinu Iréna a Jólana F. do P. přišly a kterého dne a v které hodině byl příchod jejich u policejního kapitanátu ohlášen.

Proto nemá opory ve spisech správních výrok žal. úřadu, že v době, kdy se osoby posléz zmíněné dle svého udání k policejnímu kapitanátu v P. za účelem hlášení dostavily, byla lhůta 24 hodin k jich hlášení předepsaná již zmeškána, a nebyla tudíž skutková povaha přestupku nařízení ze dne 14. září 1919 č. 146 náležitě zjištěna.

Pro tuto podstatnou vadu řízení bylo napadené rozhodnutí dle § 6/2 zák. o ss zrušiti, aniž bylo se zabývati dalšími výtkami stížnosti.